

MINDENFÉLE.

Kolozsvár, november 24.

— **Majláth püspök Kolozsvár.** Majláth Gusztáv erdélyi r. kath. püspök tegnap délután a hatodfél órai mélyvonattal Gyulafehérvárról Kolozsvárra érkezett titkára és több pap kíséretében vasúti indóháznál a helyi r. kath. papok Biró Béla apát plébános vezetésével a várbá az igazgatótanács és az egyházközség képviselőinek sok tagja jelent meg a fogadószobára. A püspök szívesen vett részt a fogadásban. A püspök szívesen vett részt a fogadásban. A püspök szívesen vett részt a fogadásban.

— **Gr. Majláth Gusztáv erdélyi püspök.** Kolozsvár városi törvényhatóság bizottságának legutóbbi rendes közgyűlésén elfogadta a szabályrendeletet, mely a járdadíj megállapítását tartalmazza. A szabályrendelet külön fizet alkábjában is megjelölt. Minthogy a kérdés minden telektulajdonost érdekel, a járdadíj megállapítását illetően a városi tanácsban, a következőkben ismertetjük a szabályrendeletet. Járdadíjat minden telektulajdonos, kinek háza előtt járda van tartoznia fizetni 10 évre beosztott egyenlő részletekben. A járdadíj megállapítását illetően a városi tanácsban, a következőkben ismertetjük a szabályrendeletet. Járdadíjat minden telektulajdonos, kinek háza előtt járda van tartoznia fizetni 10 évre beosztott egyenlő részletekben.

— **Magyar üdvözlét a pápának.** Vatikán az alábbi sorokat: Azt mondják a folyó hó 25-én tartandó katolikus status gyűlésen indítvány foglaltatni az iránt, hogy a római pápa ő szentelvényéhez intézendő hódoló távirat ezental ne a szokásos latin, hanem magyar nyelven fogalmazassék. Azt is beszélik, hogy a hódoló távirat indítványozása ezuttal kivételesen talán el is maradt.

— **Műszaki jelentések a légűtő és jégkésztől.** Kolozsvár már évek előtt tartotta, hogy a közvagyonhoz légűtő és jégkésztől berendezést létesít. Ezeknek nagy kelete lett volna a nyáron, mert jégkészítésben szenvedett a község. Most, hogy beült a hideg, két műszaki jelentést kaptunk. Egyiket

Végre az utóbbinak hangja rázta fel álmodozásából, melybe önkénytelenül esett, minek következtében a penna megállott a kezében és ő szomorú, álmodozó tekintettel nézett ki az ablakon.

— Pearl, én most Gáspárnak írok. Mit ízensz neki? Mindent megírtam neki, a találkozásunkról és hogy szíves voltál ide jönni.

Ördni fog, midőn megtudja, hogy megtaláltalak, mert én tudom, hogy ő szeretett tégedet. — A Mademoiselle soha még csak számba sem vette, és néha úgy tűnt, hogy a reggelizésnél, hogy egy árva szót nem szóltunk.

Pearl megrettenve ejtette el a pennáját, arca kipirult és a félelem kifejezése jött a szemébe, mint mindig, midőn a Sir Gáspár nevét hallotta említeni.

— Nem, nem; nincs semmi izenetem, válaszolva sietve. Édes, jobb, ha nem írsz neki arról, hogy én itt vagyok, vagy — vagy, hogy ismét találkoztál velem, valóban jobb lesz és gyorsan összerakított kezeit kénytelen emelte Agáta felé.

Agáta kissé csodálkozni látszott. — De hát miért nem? Kérdé, Gáspár úgy fog örülni, ha megtudja, hogy nincsen semmi bajod és a nagybátyáddal lakol! Ő oly sokszor mondta, hogy szeretné tudni, hogy hol vagy.

— Ugy hát ird meg neki, hogy találkoztál velem és hogy a nagybátyám Ausztráliából ide jött és ropált. Ennyi elég, — ne, oh, ne ird meg, hogy itt vagyok! Én tudom, hogy helytelen cselekedtet volt tőlem ide jönni, de nem tehettem róla; valami vad impulzus kényszerített, hogy jöjje. Nekem nincs jogom itt lenni! és könnyek jöttek a szemébe.

(Folytatása következik.)

mellett is vagy nagyon hideg, vagy nagyon meleg.

Az emberiség nagy fájdalma még nem valósult meg annak a tudós németnek az eszméje, hogy oly automata-kályhát kellene kifundálni, melyek a reggelenként gummicipőikben addig szaladgálnak a szobában, míg istenesen át nem melegedtek, s aztán serényen a sarokba húzódnak s a gyors szaladgálással szerzett meleget kiárasztják a szobába. Míg ez a szeretetreméltó kályha költői képzelődés maradt, addig meg kell elégednünk az eddigi fűtőkészülékekkel s legfőkébb arra figyelhetünk, hogy a fűtést okoszerűleg cselekedjünk, mert ennek a műveltségnek is van rendszere, hogy úgy mondjuk: filozofiaja.

Laikus emberek már régen felvetették azt a kérdést, hogy már csak olcsósági tekintetből is a költséges fűtés helyett miért nem elégedünk meg azzal, hogy a szobában is úgy, mint az utcán, jó meleg ruhával tartjuk magunkat, annyival is inkább, mert a szoba a lakók melegének kisugárzása által melegebb, mint a külső levegő.

Ez eszme kivételének lehetetlensége összefügg az emberi test melegttermelésével. Az utcán folytonos, lehetőleg gyors mozgásban vagyunk s ezáltal bizonyos mennyiségű meleget fejlesztünk. Ha az utcán több órá hosszáig akarnánk állni, akkor jóval melegebb ruházatra lenne szükségünk, mint különben. A ki például erős hidegben nem gyalogol, hanem nyitot kocsiban utazik, az az elégedett melegpródukező hiányát már abból is megítélheti, hogy újja annyira meggémberednek, miszerint jó ideig képtelen vele bármilyen munkát végezni.

A szobában pedig, ülő életmódunk folytán ép oly helyzetben vagyunk, mint az az ember, a ki nyitott kocsiban utazik, vagy az utcán ül. Innen van, hogy a szobában sokszor 10 fok meleg mellett meglehetősen fagyoskodunk, míg a szabadban 5 fok meleg mellett elég jól érezzük magunkat, ha mozgunk. Miután tehát fűtetlen szobában annyira be kellene burkolozni, hogy tőle nem is mozoghatnánk, és semmi dolgot sem végezhetnénk, okvetlenül a fűtésnek kell maradnunk, s legfőkébb annyit tehetünk meg, hogy a pár hőfokkülönbséget melegebb ruhával ellensúlyozzuk.

A fűtés hygieniájához tartozó kérdések közt így évadján bizonyára az a legaktuálisabb kérdés, hogy mikor kezdjünk fűteni? A legtöbb ember a fűtés kezdetét el akarja odáztatni, nemcsak takarékoskasságból, hanem abból a hamis egészségi szempontból kiindulva, hogy: nem szabad magát elkényeztetni.

Nagyon hamis szempont. A mi testünk kevésbé érzékeny nagy hidegek iránt, mint gyors hőmérsékletváltozások iránt s ilyenektől főképpen ősszel kell tartani. Ősziro oly hőmérsék mellett is fázunk, mely télen talán nagyon kellemes lenne. A testnek ezt a fokozatos érzékenységet nem lehet büntetés nélkül figyelmen kívül hagyni, ide az egész szervezetnek célzerű megedzése szükséges, a melyről beszélni nagyon messzire vezetne. Az érzékenységnak ez a figyelembe nem vétele idézi elő az ősi katarhust, a melyet (épp úgy, mint a tavaszi náthát) többször megkapjuk a szobában, mint a szabadban.

Mikor kezdjünk tehát fűteni?

Némelyek azt tartják, hogy akkor, a mikor a lehellet a szabadban már meglátszik: mások szerint akkor, ha újja hidegülni kezdenek, úgy, hogy kissé már nehézkesek. Az én tapasztalásom szerint a fűtés ideje akkor következett el, mikor a hőmérő az utcán több napon keresztül csak 8—10 fokot mutat. Ha ismét melegebb napok állanak be, akkor a fűtéssel föll kell hagyni. Hivatalokban s minden oly helyiségben, hol órák hosszáig az íróasztalhoz van kötve az ember, már akkor kell kezdeni a fűtést, mikor szobai levegő reggel 12 fokot mutat Reaumur szerint.

Nem tagadom, hogy ez a korai fűtés több rendbeli kellemetlenségekkel jár. Nemcsak azért, mert a megbízhatatlan személyzet meleg napokon fűteni fog, hidegeken pedig nem, hanem főképp azért is, mert könnyen túlfűtik a szobát. A dolgozó szoba hőmérséklete pedig sohase legyen több, mint 15, legfőkébb 16 fok Reaumur szerint, minden magasabb hőmérséklet bágyadsággal, lustasággal, fejfájással, étvágytalansággal járhat. A túlságos befűtést egy kis jóakarattal el lehet kerülni a felső ablak kinyitása által, a nélkül, hogy ezzel zavaró, vagy egészségtelen légvonatot okoznánk. Ajánlatos az első napokban — nem szénnel, hanem csak fával tüzelni; ez többnyire elegendő a hőmérsékletet a kívánt fokig emelni, a melyen jó ideig meg is marad, ha kint még tűrhető a meleg.

A három fő fűtőanyag: a fa, a szén, a koks, ezekhez azonban az utóbbi időben mások is járultak, mint: vízfűtés, légfűtés, gázfűtés. Kétségtelen, hogy nagy házak, nagy irodák fűtésére ez utóbbiak az ajánlatosak, hátrányuk azonban, az hogy kellemetlen s az egészségre nem épp ajánlatos száraz meleget fejlesztenek. Nagyon kíváncsok volna, ha legalább irodákban az olcsó pénzben beszerezhető párologtató készüléket használnák, mely által a levegő nedvességtartalma szabályozható. Különben ez a készülék minden fűtött helyiségben ajánlatos, nem léteben pedig megteszi egy tányér is, melyet vízzel töltve a kályhára állítunk.

Legkellemesebb meleget a fűtő áraszt, de ez drágaságának fogva oly fényűzés, mely csak ritkán fordul elő, különösen kandallókban. Elég kellemes a jó kőszénal fűtött cserépkályha s az egészség meglehetősen elviselheti, vaskályhánál ismét a nagy száraz meleg a hátrányos. A modern szerkezetű vaskályhák közt a legajánlatosabb a köpenyvel ellátott, szabályozható töltött kályha, anthrauz-fűtésre berendezve, mely egyszer meggyújtva egész télen úgy marad, majd kis lánggal, majd teljes lánggal, a szabályozás szerint s ez utóbbi esetben két-három szobára elégséges. E kályhának az a főelőnye, hogy a szoba hőmérséke a napnak és az éjszakának minden szakában szabályozható.

A befűtés legalkalmasabb idejének a kora reggeli órák mutatkoztak, nagyon természetesen. Az ember már reggel melegen akarja kapni azt a szobát, melyet egész nap használni akar s nincs kedve előbb pár órá hosszáig fagyoskodni. Az egyenletes hőmérséklet elérése tekintetéből azonban célzerű a reggeli főbefűtés mellett esteinkint is utána fűteni.

Sajnos, de elkerülhetetlen, hogy a fű-

radságosan megszerzett meleg, jó része elillan a szoba szellőztetésével, melyet természetesen legjobb reggel végezni, egyidejűleg a befűtéssel. Az azonban okvetlenül szükséges, hogy minden lakott szoba naponta eléggé ki legyen szellőztetve. Átlag csak egy óra elégséges; hideg télen elég fél óra is, farkasorító hidegben pedig negyedóra is elegendő, a külső levegő és a szoba levegője közt levő nagy különbségűl fogva.

A fűtés, egészségi szempontból még akkor is nagyon előnyösen hat, ha az ember — mellőzi. A hálósobákban tudniillik mindenkinél hozzá kellene ahhoz szokni, hogy mindig fűtetlen szobában aludjék. A kinek kezdetben kellemetlen, az hagyja kissé nyitva a fűtött szobába vezető ajtót. Ennél még ajánlatosabb az, ha az ember nemcsak nem fűti a hálósobáját melletti szobát, de ez utóbbinak az ablakait nyitva is hagyja. A ki el tudja azt viselni, hogy fűtetlen szobában, nyitott ablak mellett aludjék (természetesen jól betakarozdva), az bizonyára nem vallja kárát egészségi szempontból. Ezzel a módszerrel azonban szigorú hidegben óvatossan kell élni, s a test megedzésének nem gyorsan s nem erőszakkal kell történnie. Egyébként, ha az ember nyitott ablaknál alszik, akkor a hálósobában is befűtött kissé. Ennek az az előnye, hogy az egész éjen át kiszellőztött szoba ablakait nyomban becsukhatja, s az őlőzködést nem hideg szobában kell végeznie.

Ha e cikk kezdetén arról az eszméről szoltunk, hogy a testet külső meleg ruha által fűtsük be, most emlékezzünk meg némelyeknek arról a balga fölfogásáról, hogy a testet beltől is be lehet fűteni, szeszese italok által. Nagy csalódás. Igaz ugyan, hogy az alkohol a szivműködés fokozása által gyorsabban és jobban megtölti vérell a kis véredényeket s ezáltal szubjektív melegérzetet kelt föl, de viszont ez által elősegíti, a melegen a bőrtön keresztül való párologtatást, a test melegkésztetésének és hőmérsékletének csökkenését. Lázbetegyek ezért kapnak ó-bort, vagy konyakot, hogy a szivműködésre való hatáson kívül a hőmérséklet csökkenése is elérjék, s ezért fagnak meg sokkal könnyebben a részeg emberek, mint a józanok.

Ennek a beltől való befűtésnek tehát akkor van értelme és jogosultsága, ha hidegről jövünk meleg szobába, s ott is maradunk, ez esetben a kályha kellemes melegének hatásait gyorsíthatjuk és fokozhatjuk egy kis erősítő konyakkal, vagy groggal.

Télen azonban egy régi jó cserépkályha mégis csak jobb és hibebe barátja az embernek, mint a régi konyak.

Dr. E. B.

A m. kir. operaház gazdálkodása.

Az „Egyetértés” írja: A múlt hónap 30-án a m. kir. operaház gazdasági osztályában, mint annak idején részletesen leírtuk, betörtést követtek el.

Mikor a betörés ügyében Bérczy Béla rendőrkapitány Nagy Mártonnál házkutatást tartott, temérdek selymet, bársonyt talált elrejtve a szekrényekben. Ezt a sajtóról közölték is a lapokkal, de bölcsen elhallgatta,

gátást Grosvenor téren, mihelyt a Lady Myra engedélyt megkapja.

Ez nagyon biztos ígéret volt, gondolá magában, miután nem volt valószínű, hogy azt az engedélyt megadja. Azonban, ebben a feltételezésben tévedt.

Lady Myra semmit sem tudott arról az okról, ami Pearlt arra késztette, hogy Glen Ailsat oly hirtelen és titokteljesen elhagyja. Sir Gáspár szavát tartotta, és Lady French nem az ő ajkairól hallotta, hogy Pearl a György gyilkosának a leánya volt, és ha Melcombe kisasszony tudatta vele az igazságot, azt a legszigorúbb titoktartás ígérete mellett tette, ne hogy e dologban az ő részessége a Sir Gáspár fölébe jusson, tehát Lady French kénytelen volt mindent, a mit a történetekről tudott, magában tartani.

Következőleg, Lady Myra nem tudva az okát, hogy Agáta miért nem újíthatná meg a barátságát azzal a szép leánnyal, a ki ő maga is annyira megszeretett, és a ki azonban, az övékkel minden tekintetben egyenlő állásban volt, a hűgákerésnek készséggel engedett és ő maga írt Pearlnek egy szíves levelet, melyben kérte, hogy látogassa meg őket és egy napot töltsön Agátával, és ez a meghívás örömmel lett elfogadva.

A jövő héten Leydonba megyek néhány napra, megnézni, hogy rendben megy-e itten minden és Agáta velem jön. Mit gondolsz, a nagybátyja megengedné, hogy velem jöjje? Kérdé Lady Myra, a mint a Grosvenorba tett látogatása után Pearlől beszúzott, Agáta a fejébe vette, hogy magával legyen és a lelkekre kötötte, hogy magát elhívjam, a mit annál nagyobb örömmel teszek, mert tudom, hogy szegénykének az jót fog tenni. A mademoiselle engedélyt kért az elmene-telre, hogy egy beteg rokonát ápolja, tehát maga és Agáta azt csinálhatják, a mi maguknak tetszik.

hogy ezeken kívül tizenegy teljes operaházi kosztümöt — mindmennyi magánszereplő öltözetét — is találtak a töltött lakásban. Az operaház vezetősége e hó 4-én már vissza is szállította a következő ruhadarabokat:

4 díszmagyar ruhát a Bánk-bán operából, 3 díszmagyar ruhát a Hunyadi László operából, 2 jelmezöltözetet az Eladott menyasszony operából, 3 női öltözetet az André Chenier operából.

Huszár Kálmán min. tanácsos, az ideiglenes kormánybiztos előtt természetesen föltűnt, hogy micsoda gazdálkodás lehet az, a hol műsoron levő operák kellékeiből ekként lehet sikkasztani, de nem csinált volna belőle semmi különösebb eseményt, ha a dolog fölébe nem jut magának Perczel Dezső belügyminiszternek. Ekkor már nem lehetett a dolgot agyonhallgatni.

A miniszteriumban érdeklődni kezdtek az operaház leltár iránt s felhívták Kéméndy Jenő szenekai felelőst és Szilágyi Lajos gazdasági tanácsost, hogy a nyári szünet alatt fölvett leltárt terjeszsek be. Kiderült, hogy a nyáron egyáltalán nem történt leltározás, holott egy régebbi belügyminiszteri rendelet világosan előírja, hogy a nyári szünetek alatt kötelesek az operaház minden tulajdonát számba venni. Így történt azután, hogy Nagy Márton egész lelkinyugalommal lophatott, a mit csak akart, senki sem vette észre. Hogy újra megnyílt a szezon és a főntebb említett operák előadásra kerültek, nem okozott zavart, ha egy s más kosztümöt nem találtak meg. Pótolták más operából valóval, vagy hamarosan újat készítették.

A botrányos gazdálkodási rendszer, a melyet csak a véletlenül sikerrel végzett házkutatás tárt fel, végre is arra indította a miniszter, hogy részletes vizsgálatot indíttson. E hó 15-én egy számtanúsos vezetése alatt négy tagú bizottságot küldött ki, a mely most vizsgálja végig a számadásokat s a régi leltárral a meglevő kellékeket összehasonlítva igyekszik megtudni, hogy mit és mennyit lophatott Nagy Márton. Mert, hogy sokkal többet lophatott, mint a mennyit megtaláltak a lakásban, az bizonyos.

Mialatt az opera zongora-termeiben Leoncavallo Bohém-jéből folynak a próbák, a szomszédos gazdasági osztályban a vizsgáló bizottság emberei számolnak és egymásután hallgatják ki a személyzetet. A mire csak eddig rájöttek, az a legsúlyosabb vád az operaház volt vezetősége és a belügyminiszterium ellen. Kiderült, hogy mióta gr. Zichy Géza elhagyta az intendánsi széket, az operában csak egy törvény, egy rendelet volt érvényben: az intendáns parancsszava.

Ellenőrzésnek sehol a legkisebb nyoma sem volt s a számlákat, utalványokat a kifizetett összegekről igen sok esetben csak utólagosan állították ki. A belügyminiszteri rendelet értelmében, ha egy új operát vagy balletet kell kiállítani, az operaház vezetősége köteles előbb költségvetést csinálni csak ha az jóváhagyott, szabad a szükséges anyagot beszerezni.

Az operában ezt figyelembe se vették. A mit Kéméndy és a volt intendáns jónak gondoltak, megrendelték s abból fogyasztottak annyit — a mennyi fogyott.

Nappal Kémény szobái, éjjel pedig Nagy Márton titkáró „kezelte” a selyem- és bársonykötegeket. Mikor azután az illető darab előadásra került, a kereskedők beülték a számlákat s azokat kifizették. Végül pedig összeadva a tételeket, kimondták, hogy ez a darab ennyi meg ennyi szer forintba került. Így történt, hogy az operaház múlt évi számadása 70.000 forint deficitel végződött és még a nemzeti színház is, a mely eddig meg sohasem lépte át az engedélyezett költségvetést, a múlt évben 30.000 forint veszteséggel zárta az évadot.

Mióta Agáta nálam van, soha sem láttam olyan boldognak, a milyen ma volt; ő az utóbbi időben gyakran kornyaozott és koronként nagyon aggodtam miatta. Doktor Hinde azt mondja, hogy a szíve van megtámadva, és hogy nagyon kell ügyelnünk reája és minden izgotottságtól kimélni. Ugy-e, előlünk — kérem, tegye meg ő érte — kit annyira szeretünk.

Igen — mondá Pearl — elmegyek.

XX.

A Leydoni oskola-szoba ablakain fényesen süttött be a reggeli nap sugar, hol Agáta és St. Claire kisasszony levelek írásával voltak elfoglalva.

Pearl már két nap óta volt az udvarban és úgy látszott, mintha a régi idő tért volna vissza, kivéve, hogy most nem volt tanulás és kölcsönös megegyezés után Agáta felhagyott a ceremóniás „St. Claire kisasszony” címűmel és guvernántjának a kényeztető nevét használta.

Pearl előtt úgy tetszett, mintha mind az, a mi Leydon udvarból való elmenetele óta történt, egy nehéz álom lett volna, melyből a nyugalomra és boldogságra csak most ébred fel. És még sem, — még sem a boldogságra! Még mindig megmaradt az a vigasztalan tény, hogy ő ahhoz az átkozott fajhoz tartozott, melyen Sir Gáspár még mindig bosszút akart állani.

Vajjon mit mondana Sir Gáspár, gondola, ha tudná, hogy ő visszatért, hogy annak a soha el nem felejtett bűnnek az árnyékát ismét az ő házára vesse? Ilyenféle gondolatok cikáztak át az agyán, a mint pennája a papirusz felett futott, hogy a nagybátyjának az udvarban töltött kellemes idejéről, a Lady Myra és az Agáta szívesegéről részletes tudósítást küldjön.

Az atya büne.

— Angol regény. —

Az „Ellenzék” számára fordította: AMICA.

XIX.

(Folytatás.)

(56.)

— Minden bizonyny! Pearl, mit mondasz hozzá, szeretnél elmenni?

— Igen, talán; majd meglátom. Édes Agáta, az a lady a mögöttünk levő kocsiban ültet magának.

— Oh, az Mademoiselle, az én guvernantom! kinem állhatom! Édes St. Claire kisasszony, én soha sem vonzódtam egy egyikehez sem, mint magához. Bár visszajöjjene hozzám! Azonban, most már mennem kell, a házárban ismét találkozunk. Tehát én revor! és a Viktoriából leszállva, Agáta elisietett.

— Kismet! mormogta Pearl, a mint a puha selyem vánkossok közé hátra dőlt, és a kocsit tovább haladt. Vajjon fogom-e őtet valaha ismét látni?

— Remélem, hogy nem, mert még a távollét alatt sem szüntem meg őt szeretni.

— Bizony Agáta, úgy találom, hogy maga nem igen válik becsületére a nevelésének, — kezdte a Mademoiselle, az ő legbosszantóbb modorában, a mint Agáta viszszaemelt hozzá, — úgy rohant el innét, mint a forgó szél, hogy azokkal az idegenekkel beszéljen, és itt hagy engem állni egyedül, hogy nevétség tárgya legyek, és az illedelmek minden törvényét megsérti azzal, hogy egy máéik kocsiba ül, és a Piccadilly kellős közepén olyan hangosan beszél! Bizonyos vagyok benne, hogy a Milady, a maga édes anyja nagyon haragudna, ha tudná.

— És ugyan kérem, ki az a St. Claire kisasszony mellett ülő ur, a ki megengedi

neki, hogy úgy használja a kocsiját, mint ha az az övé volna?

— A nagybátyja — válaszolá Agáta nyugodtan.

— Nagy bátyja? — A Mademoiselle élesen nevetett. — Valóban! — És még is azt mondta magának, hogy nincsenek rokonai?

— És nem is voltak Angliában. St. Claire ur Ausztráliából jött és nagyon gazdag. És őt leányának fogadta. Ugy örülök! — Hm! De azért tudom, hogy azután a mi történt, és a hogy St. Claire kisasszony magát elhagyta, a Milady nem óhajtja, hogy maga ismét barátságos legyen hozzá. Milady dühös volna, ha tudná!

— Mademoiselle, fogja be a száját és a maga dolga után lásson! Én a házárban ismét fogok St. Claire kisasszonnyal találkozni, és ott létünk alatt valószínűleg mindig vele leszek.

Ha nem tetszik ez az intézkedés, haza mehet!

Agáta haragosan beszélt és arcán a leghatározottabb kifejezéssel.

A Mademoiselle látta, hogy ismét tulment a határon, és jobb lesz hallgatni.

Tehát duzzogó hallgatásba merült, még az Agáta kérdéseire és megjegyzéseire sem válaszolt. Végre a bazarba érkeztek, és a csinosan díszített sátorok között megkezdtek a körmeneteket.

De Agáta egy cseppet sem törődött a guvernántja rossz kedvével. — Az ő kedves St. Claire kisasszonya ismét az oldala mellett volt, és ez a tény maga egy hatalmas csoda szer volt. Oly sok beszélni valójuk volt, hogy az idő nagyon is gyorsan röpült, és felét sem mondták el a mondani valójuknak, midőn az Agáta hazamenetelének az órája elérkezett. De mielőtt elváltak egymástól, Pearl megígérte, hogy rögtön tesz látó-

